

Historie nr. 5

Heimdalls morgenstund

Heimdall var egentlig i godt humør – lige indtil han vågnede.

Natten havde nemlig været fuld af gode drømme om hans kolonisering af Midgård og de dermed nødvendige besøg hos diverse møer og husfruer.

En af dem havde kildet ham så kraftigt under næsen med et dun, at han vågnede med et kæmpenys.

At vågne var der derimod ikke meget ved.

Da han slog øjnene op, indså han nemlig, at hele drømmen var baseret på, at hans sengeklæde var revnet i løbet af natten, og at han derfor lå og svømmede rundt i en sky af dun og fjer.

Da han aldrig sov længere end en fugl, var det rigtig ærgerligt at blive vækket på den måde.

Han hadede det, ligesom han hadede alt andet, der havde med husførelse at gøre.

Han hadede det så meget, at han faktisk seriøst overvejede at finde sig en fæstemø, der kunne overtage alle disse sure pligter.

Hvis han var heldig, kunne det så også være, at han endelig kunne få noget ordentligt at spise hjemme.

Som det var nu, måtte han tage på omgang hos de andre guder for at få sig et ordentligt måltid mad.

Han vidste nu godt, hvorfor han aldrig ægtede nogen.

Han havde haft rigeligt med kvinder i sit liv, der dirigerede rundt med ham og prøvede at opdrage på ham.

Resten af den tid, han havde tilbage inden Ragnarok, skulle tilbringes i ensom majestæt.

Heimdall var nemlig engang i tidernes morgen født af ni mødre.

Ni mødre, der tilmed var søstre, og som efter sigende tilmed var jomfruer.

De var i øvrigt døtre af jætteguderne Ægir og Ran.

Et modbydeligt par, der lavede storm, væltede skibe og druknede sømænd.

Sømænd, som Ran så samlede op i et net og trak med ned til deres gyldne slot på bunden af havet.

At døtrene skulle være jomfruer, stolede han dog ikke helt på, idet hans egne erfaringer fra Midgårds kolonisering ikke ligefrem underbyggede den teori om årsagerne til graviditet.

Et biprodukt af alle disse mødre var i øvrigt, at han havde det største ødipuskompleks i hele gudeverdenen.

Da han først var kommet udenfor, så han sig glad omkring.

Han elskede udsigten.

Her øverst på Asgårds højeste bjerg, Himmelbjerget, havde han sin bolig.

Det kunne godt være, at der var andre mere prangende boliger i Asgård, men beliggenheden kunne de sgu ikke slå.

Beliggenhed, beliggenhed, beliggenhed.

Det var som et ekko fra fremtiden.

Her var udsyn over hele Asgård, og lige nede for bakken lå Bifrost, der forbandt Asgård med Midgård.

Der var kun en lille ting, der trak i den modsatte retning.

Bifrost var jo regnbuen, og regnbuen flyttede sig som bekendt hele tiden.

Dette havde den effekt, at Himmelbjerget også flyttede sig, hvilket igen havde den effekt, at Heimdall måtte flytte rundt på gadenavnene hele tiden.

At hans bolig var så velbeliggende, skabte indimellem også misundelse fra andre, der havde mindre velbeliggende boliger.

F.eks. Frigg, der var lidt utilfreds med, at hendes bolig lå i et sumpområde.

Det måtte imidlertid være som det var.

Hver gang spørgsmålet om en vis rotation mellem boligerne kom på tale i guderådet, blev det stemt ned omgående.

Heimdal havde den bedste hørelse og det bedste syn af alle, og derfor var han nu engang Asgårds vagtmester og dermed måtte han ganske nødvendigvis have en bolig, der lå nær Bifrost.

Det var nu engang over den, at de kommende jættehorder ville komme, når det blev tid for Ragnarok.

Dem, der på denne måde blev nedstemt hver eneste gang, tænkte ganske fornuftigt, at det sgu da kunne være det samme.

Ragnarok ville jo komme under alle omstændigheder, så det var sgu da det rene tidsspilde at holde vagt.

Sige det højt var der dog ingen, der turde.

Dertil havde de alt for stor respekt for både Odins spyd, Thors hammer og Mimers spydigheder.

Da Heimdal havde stået og suget den kølige morgenluft ind i store åndedrag, følte han sig lysvågen og slentrede hen for at tage et morgenkik på Bifrost.

Som sædvanlig havde den flyttet sig, og som sædvanlig måtte han tage en anden vej hen til den, men det var jo ganske som det altid var og altid skulle være.

I det mindste indtil Ragnarok, hvor jætternes mængde ville få den til at styrte sammen.

Bifrost var da også ganske som den plejede.

På den side, der vendte væk fra stjernernes lys og varme, var den så dybfrossen, at man kunne spille tappenstreg på den.

På den modsatte side tøde den op og dryppede langsomt, men sikkert ned på Heimdal.

Det gjorde den altid, og resultatet var, at Heimdal stort set altid var forkølet.

Som han stod der og gloede på broen, kom han endnu engang til at spekulere på Gjallarhornet.

Det havde altid været et mysterium for ham, og det på trods af, at han faktisk var den ældste gud af dem allesammen.

Da han var født i tidernes morgen, var han jo født lang tid før Odin og resten af guderne, men den historie skulle han nok holde mund med.

Gjallarhornet.

Han kunne for sin fremtidige død ikke begribe, at det skulle være begravet under Yggdrasil.

Hvordan havde de andre tænkt sig, det skulle være til Ragnarok?

Skulle han stå der ved Bifrost og opdage jætterne, for så at spæne alt hvad han kunne hen til Yggdrasil og begynde at grave det op – hvis han altså kunne huske, hvor det i det hele taget var begravet til den tid – for så, når han havde fået det vasket at begynde at trutte i det for at vække de andre.

Idiotisk.

Alle jætterne ville sgu da være kommet over broen, før alt dette skete.

Nå, men som så ofte før, opgav han den tankerække og gav sig til at spekulere lidt mere på sin specialopgave, som Odin havde givet ham, efter han havde skabt menneskeheden sammen med Vile og Ve.

Opgaven bestod slet og ret i, at han skulle befolke Midgård og skabe orden blandt alle de vrímlende menneskemængder, der var kommet ud af de to træstammer af henholdsvis ask og elm.

Da han var færdig med morgentænkningen, spændte han sine pigstøvler på.

De var nødvendige, for Bifrost var så glat, at uden dem ville han skvatte, inden han var kommet halvvejs.

Tiden undervejs over broen brugte han på at finpudse sin plan.

Først måtte han skifte navn, og til det havde han valgt navnet Rig.

Det var tilstrækkeligt intetsigende til, at ingen ville lægge mærke til det.

Det gik nemlig ikke an, at menneskene opdagede, at det var en af guderne, der manipulerede med dem.

At manipulere var noget, som Vølven havde fortalt ham ville være en særdeles udbredt sport engang i fremtiden.

Orden måtte der være.

Det var jo det, som det hele drejede sig om.

Det var jo også derfor, at Ymer i sin tid blev slået ihjel.

For at der kunne være orden, måtte der jo både være nogle få, der bestemte en del, flere der holdt dem, der bestemte ved magten, og så en hulens masse, der bestilte noget.

Som tænkt, så gjort.

Først gjorde han en hustru gravid, der fik en dreng, som fik navnet Jarl.

Så gjorde han endnu en husfrue gravid, som så også fik en dreng, der fik navnet Karl, og endelig gjorde han en sidste husfrue gravid, som fik en dreng med navnet Træl.

Da det var gjort, var de tre samfundsklasser skabt, og ordenen oprettet.

En af de mange ting, Heimdal ofte tænkte over, var, hvorfor mændene til disse husfruer ikke protesterede.

Underligt.

Det ville han da have gjort, hvis der kom en vildfremmed til hans hus og belagde hans hustru.

Menneskene var nu underlige.

Så med alting i orden og humøret højt, gik Heimdal fløjtende hen ad den skøjteglatte Bifrost på vej til sit bijob.

Det eneste negative var den lille tanke, der gnavede i baghovedet på ham.

Løke.

Løke, som han skulle kæmpe mod ved Ragnarok, og som derfor var hans arvefjende her i Asgård.

Den eneste trøst, der var i det, var, at han trods alt ville slå Løke ihjel ved den lejlighed, og så måtte han tage med, at Løke også ville dræbe ham

På trods af dette var Heimdals morgen, i modsætning til de fleste andres, uovertruffen.

